Prologꝰ in ſermones diſcipuli de ſanctis per circulū āni incipit

Laudate dominū ī ſanctis eiꝰ. pſ. cl. Rogatus vt poſt collecturā ſermonum diſcipuli de tpe· aliquā collecturā facere de ſāctis ꝑ circulū āni· ꝓbui aſſenſū fratrū charitate cōuictꝰ· Et q̄uis a pluribꝰ doctoribus ſolēnibꝰ plures cōpilati ſint ſmones pleniores ī ſentētijs ⁊ cultiores ī verbis· tñ q2 ſimplicibꝰ ꝑdicatoribꝰ q̄nq3 plꝰ placet ſtudere ⁊ ꝑdicare ſimplicia q̄3 ꝓfūda: Idcirco d' q̄libet ſācto vel ſanctꝫ q̄rū feſta mr̄ eccl'ia feſtiue celebrat· intendo vnū ſmonē vel q̄nq3 duos colligere· ex diu'ſis libris et ſcripturis doctoꝝ catholicoꝝ· ad honorē ſancte ⁊ bñdicte trinitatꝫ et glioſe ꝟginis marie mr̄is dñi nr̄i ieſu chriſti· ⁊ beati dominici pr̄is nr̄i· diuidēdo eūdē ſermonem coīter ī tres ptes. Prima ps erit d' dignitate ⁊ ꝓuilegijs iſtiꝰ ſancti vel iſtoꝝ ſctōꝝ aut ſanctaꝝ. Scd'a ps pricipalis erit ꝑ informatiōe hoīum ſimpliciū· ⁊ ſpecialit' ad emēdationē ſue vite. Tertia ps erit d' miraculis iſtiꝰ ſancti aut illoꝝ ſctōꝝ vel ſanctaꝝ. Et q2 ſicut egregiꝰ doctor nr̄ ſanctus thomas d' aq̄no· dic· ꝙ nulla actio ſit ꝑfecta ſiue meritoria· niſi fuit ꝑ gr̄az dei illuminata. Igit' ꝑ gr̄a diuina impetrāda ad glorioſā virginē dei genitricē recurramꝰ· ⁊ ad beatū dñicum pr̄em nr̄m· ſanctum q̄3 frāciſcū· ⁊ ad oēs ſāctos dei· ut ipſi apud dei miſericordiā exorare dignent'· q̄tenus ꝓns opuſculū dñs nr̄ ieſus chriſtꝰ ad laudem ⁊ honorē ſuū dirigat· ⁊ ad legendū vtiliter ad ſalutē meā ac oīū alioꝝ fideliū ꝯcedat· qd' nobis ꝓſtare dignetur dñs noſter ieſus chriſtus marie filiꝰ. Amen

Primꝰ ſermo generalis d' ſāctis

Unde in principio ſmonū diſcipuli d' ſanctis: Primo intēdo cōem ſermonē ponere ꝑdicabilē· in quocūq3 feſto alicuꝰ ſācti vel ſanctoꝝ. In eodē cōmuni ſmone tria ſūt dicēda. Primo q̄re feſta ſanctoꝝ celebrant' ab eccl'ia. Scd'o ponēde ſūt aliq̄e q̄ſtiones d' veneratiōe ſanctoꝝ. Tertio d' imaginibꝰ ſanctoꝝ q̄ pingunt' aut ſculpūt' in eccl'ia. Quātū ad primam ptē illius ſermonis ē ſciendū· ꝙ feſta ſanctoꝝ triplici de cauſa celebrantur ab eccl'ia. Prima cauſa ꝓpter honorē diuine maieſtatis· q2 deū in ſanctis honoramꝰ q̄ eos ſanctificauit· ⁊ eternaliter ī ſua gl'ia felicitauit. Olim enī deus glorioſus ī ſeipſo ſolūmodo honorabat'· modo aūt honoratur nō ſolum in ſeipſo· ſ3 etiā in oībꝰ ſanctis ſuis ꝯiunctim vel diuiſim· q̄s ſic ſolenniter dignificauit in vita ⁊ ī morte ⁊ poſt mortē· vt pꝫ in diuerſis legendis ſanctoꝝ ⁊ ſanctarum. Scd'a cauſa ē ꝓpter dignitatē ſanctoꝝ q2 ipſi ſunt amici dei. Joh. xv. Jam non dicam vos ſeruos· ſ3 amicos· q2 quecūq3 audiui a patre meo· nota feci vobis. Etiā ſancti ſunt filij dei. Joh. p̄. Dedit eis poteſtatem filios dei fieri· ⁊ ꝑ ꝯſequens ſunt heredes dei. Ro. viij. Si autē filij ⁊ heredes. Inſup ſūt reges ⁊ regine. Vñ d' q̄libet ſancto dr̄ pſ. xx. Poſuiſti ī capite eiꝰ coronā de lapide p̄cioſo. Vñ etiā Luc. xij. Nolite timere puſillus grex· q2 cōplacuit patri veſtro dare vobis regnū. Et ſ3 pꝫ· q2 iam poſſidēt regnū celoꝝ. Et poſt reſurrectionē· cū aīa reunita fuerit corpi· tūc ꝑiter poſſidebūt eterna regna. Iux' illud Matth. xxv. Venite bñdicti patris mei poſſidete regnū qd' vobis patū eſt ab origine mūdi. Tertia cauſa ē ꝓpt' noſmetipſos· q2 ieiunamus vigilias· ⁊ feſta ſanctoꝝ celebramꝰ· vt ipſi ſancti ītercedāt ꝓ nobis ad dñm deū. Similiter triplici de cauſa ieiunamꝰ vigilias beate virginis marie et ſanctoꝝ alioꝝ. Prima cauſa ē· vt deuotio nr̄a augeat'· q2 ꝑ ieiuniū efficimur aptiores· vt feſtū ſequens deuotiꝰ celebremus. Vñ Joſue. vij. Sāctificamini ī craſtinū. Unde etiā beatꝰ Augꝰ. Jeiuniū purgat mentē· ſubleuat ſenſū· carnē ſpūi ſubijcit cor ꝯtritū facit ⁊ humiliatū· qd' deus non

ſpernit. Scd̄a cauſa ē vt mens nr̄a exem/
plariter inſtruat᷑· videlicet ſicut ipſi ſancti
ꝑ tribulationes ⁊ paſſiōes ſoluꝫ peruenire
potuerūt ad h̄ ꝙ ꝑ nos ſolēniter colūt᷑ in
eccl̄ia ·et ꝙ iam letant᷑ ⁊ eternalit᷑ regnant
cū chriſto· ita ⁊ nos ad celeſtē patriā ꝑue/
nire nō poſſum⁹ · niſi ꝑ vigilias labores et
tribulatiōes. Vn̄ Act̄.xiiij. Per multas
tribulatiōes oportet nos īrare ī regnū celoꝝ
Vnde etiā Greg⁹ ſup Ezech. Si dulcia
q̄rim⁹· neceſſe ē ut amara toleramus. Ter/
tia cauſa· ē vt ipſi ꝑ merita ⁊ p̄ces eoꝝ im/
petrēt nob̄ vt ad eoꝝ ſocietateꝫ peruenire
valeam⁹· ⁊ cū eis felicit᷑ ⁊ eternalit᷑ regnare
Quantū ad ſcd̄am ꝑtē illius ſermonis
Querit᷑ an nr̄as orōnes poſſim⁹ ad ſan/
ctos dirigere· rogādo eos vt orent ꝓ nob̄
Rn̄det᷑ ſm̄ ſanctū Thomā i.iiij.ſentē.xv.
diſ· ꝙ ſic. Nā illud qd̄ orando petim⁹· eſt
beata vita· vt dic̄ beat⁹ Aug⁹· q: oīa alia
q̄ petim⁹· nō petim⁹ niſi ſm̄ ꝙ ad beatam
vitā ordinant᷑. Vitā aūt beatā ſol⁹ deus
hꝫ dare· ſancti vero pn̄t nob̄ coopari per
p̄ces ſuas ⁊ merita vt nobis det᷑. Orō igit᷑
ꝓprie ⁊ directe fit ad ſolū deū· a q̄ expecta/
mus qd̄ orādo petim⁹. Fit etiā orō ad ſā/
ctos vel dep̄catio· vt eoꝝ p̄cib⁹ et meritis
vitā beatam obtineam⁹. Igit᷑ dr̄ Iob.v.
Ad aliquē ſanctoꝝ ꝯuertere. Ergo cū vo/
lumus deū orare· debem⁹ ad ſāctos ꝯuerti
vt orent ꝓ nob̄. Item ſciendū ꝙ ſol⁹ deus
adorādus ē tanq̄ꝫ largitor oīuꝫ bonoruꝫ
Vn̄ in p̄s. Miſerere mei de⁹ ⁊c. Sꝫ ſācti
adorādi ⁊ īuocādi ſūt· tanq̄ꝫ mediatores
⁊ītercеſſores nr̄i· vt nob̄ a deo impetrent
qd̄ petim⁹ aut qd̄ deſideram⁹. Ergo dici/
mus Sācta maria ora ꝓ nob̄ Sācte petre
ora ꝓ nob̄· ⁊ ſic de aliꝫs. Scd̄o q̄rit᷑ vtrū
maior ſanct⁹ ſit plus adorādus q̄ꝫ minor
ſanct⁹. Rn̄det᷑ ſm̄ ſanctū thomā d̄ aq̄no·
q̄ꝫuis ſuperiores ſancti ſint deo maḡ acce/
pti· vtile tn̄ eſt qn̄q̄ꝫ minores exorare ſan/
ctos. Et h̄ ꝓpter tria Primo q: aliq̄s hō
qn̄q̄ꝫ hꝫ maiorē deuotioneꝫ ad minorem
ſanctū q̄ꝫ ad maiorē. Nā effect⁹ orōnis eſt
maxime ex deuotione. Secundo ideo · q:
q̄buſdā ſanctis ī aliq̄bus ē dat⁹ p̄cipuus
effect⁹ ⁊ cura. Sicut ſancto antonio q̄ dr̄

liberare ab igne infernali ipſū deuote īuo/
cātes. Tertio vt oīb⁹ ſanctis exhibeat᷑ ho/
nor a nob̄. Vn̄ dic̄ beat⁹ thomas ꝙ aliq̄n
ꝯtingit orōneꝫ inferioris ⁊ minoris ſancti
efficatiorē eſſe q̄ꝫ maioris: Tum q: deuo/
tius implorat᷑. Tū etiaꝫ q: de⁹ ſanctitatē
eius vult clari⁹ declarare. Tertio q̄ritur
vtrꝝ ſancti ī celo cognoſcant orōnes nr̄as.
Rn̄det᷑ ſm̄ ſanctū thomā. Sācti ī verbo
vidēt et cognoſcūt nr̄as orōnes· q: ī v̄bo
vidēt q̄cquid ꝑtinet ad gloriaꝫ ⁊ laudem
eoꝝ Hec aūt ꝑtinēt ad gloriā eoꝝ ꝙ orāt᷑
et ꝙ nos iuuare pn̄t et ſic cognoſcūt aliq̄s
cogitationes cordiū humanoꝝ· ⁊ h̄ ī ver/
bo· ſcꝫ vota ⁊ deuotiones hoīuꝫ · qui ad
eoꝝ auxiliū ꝯfugiūt· vel aliq̄ alio modo q̄
de⁹ eis vult reuelare· et ſm̄ ꝙ pōt ⁊ placet.
Quarto q̄rit᷑ ex q̄ ſancti cognoſcūt ora/
tiones nr̄as · vtrū ipſi orēt ꝓ nob̄. Rn̄det᷑
ſm̄ Bonāuē· ꝙ ſancti orāt ꝓ nob̄ triplici
de cauſa. Primo ꝓpter nr̄am neceſſitatē
q: indigem⁹ ꝑ alios releuari. Scd̄o ꝓpter
dei volūtatem· q: vult vt membra ſpūalia
mutuo ſe amēt ⁊ iuuēt. Ipſi eni ſciunt dei
volūtatē· ⁊ ī oīb⁹ eam implent· ⁊ nos eorū
ſum⁹ mēbra· ⁊ ideo ſolliciti ſūt nos adiu/
uare Tertio ꝓpter charitatē ⁊ affectū ma/
gnū quē habēt ad ſalutē nr̄am. Nūq̄ꝫ eni
aliq̄ mater in tantū dilexit filiū ſuū· ſic ipſi
angeli ⁊ ſancti in celo diligunt nos. Nec
vnq̄ꝫ parētes ī p̄nti vita tam ardēter affe/
ctabāt bonū ⁊ honorē ſuis pueris· ſic ſācti
ī celo affectāt nob̄. Quinto q̄rit᷑ ex quo
ſancti tam fideliter orāt ꝓ nob̄· an ſemꝑ a
dn̄o pro nob̄ ī ſuis petitionib⁹ exaudiant᷑.
Rn̄detur ꝙ ſic· q: nō orāt niſi ꝓ hiis ī q̄b⁹
ſe cognoſcunt velle et poſſe exaudiri a deo
q: volūtas eoꝝ ē ꝯformis voluntati diui/
ne· ſic ꝙ nunq̄ꝫ petunt· nec q̄cq̄ꝫ faciunt ꝙ
ſit ꝯtra volūtatē dei. Ex q̄b⁹ iam dict̄ ptꝫ
error illoꝝ qui diffinitiue credūt ⁊ firmiter
tenēt· ꝙ q̄ hoc ſeruitiuꝫ vel illud fecerit iſti
ſancto vel huic ꝙ ſibi h̄ faciat· ſcꝫ ꝙ tēpo/
rale aliqd̄ donet᷑· vel ꝙ ab iſta infirmitate
vel tribulatione liberetur· q: pōt eē ꝙ de⁹
vult ꝙ illo bono tp̄ali careas· vel ꝙ illā ī/
firmitatē vel tribulationem ſuſtineas pro
peccatis tuis· ⁊ ꝓpter ſalutem tuam. Et ſic

ſancti nullo modo orāt ꝓ te· qđ ſit tibi im-
pedimentū ſaluꝗ tue· qꝛ fortaſſis talis in-
firmitas aut pauꝑtas ē tibi cauſa ſalutis·
⁊ ꝯſeruat te a peccatꝗ. Vñ Hugo li. iiij. de
arra aīe. Quoſdā de⁹ ꝑſciens multa pec-
care poſſe· flagellat eos infirmitate corꝑis
aut pauꝑtate vel alia q̄cunqꝫ tribulatiōe
ne peccēt vt eis vtili⁹ ſit frāgi lāguoribus
ad ſalutē· q̄ȝ remanere incolumes ad dā-
natiōnē. Ergo cū q̇s infirmat̄· aut ꝑ pau-
pertatē affligitur· aut cū puer alicui⁹ infir-
matur· ⁊ cum īuocat ſanctos· debet deo ⁊
ſanctis cōmittere· ſi ſit ꝓ ſalute· vt ⁊ deus
illos ſanctos et ipſū exaudiat· qꝛ fortaſſis
infirmitas ⁊ tribulatio ē ſibi cauſa ſalutis
Nam ſi ſanct⁹ paulus ſtimulū carnis non
habuiſſet· nunq̄ȝ ſaluat⁹ fuiſſet· dicēte ſibi
dño: Paule ſufficit tibi gratia mea Uel
qꝛ fortaſſis talis demeruit ꝙ ſcȝ puer ſu⁹
infirmatur. Nā tꝑaliter pueri qñqꝫ puni-
untur ꝓpter peccata parētū· ſ3 nō eternalit̄
Et de h̄ dī in decre. Punit̄ q̇s pro alio a
deo tꝑaliter· ſ3 eternaliter nullus. Anima
enī q̄ peccauerit ipſa morietur. xiiij. q. iiij. Si
habes. Sed tñ bona ⁊ firma ſpes ē habē-
da ad ſuffragia ſanctorū· ꝙ tibi h̄ qđ po-
ſtulas ab eis impetrat̄ a deo· ⁊ bene impe-
trare poſſunt a deo· ſi ſaluti tue ꝓderit· et
diuine volūtati placuerit. Et ꝗ ſm Tho.
iij. ꝑte. q. xxv. arti. vi. Sanctos dei in ve-
neratione habere debemus tanq̄ȝ mēbra
chriſti ⁊ dei filios ⁊ amicos et īterceſſores
noſtros· ⁊ ideo reliquias ⁊ corꝑa eoꝝ que
fuerunt templa ⁊ organa ſpūſſancti in eis
habitātis ⁊ oꝑantis deus honorat· ī eoꝝ
ꝑſentia miracula faciēdo. Vñ ſi q̇s cōtra
eandē ſentētiā crediderit· nō chriſtian⁹ ſ3
heretic⁹ ē habendus. Et ideo circa reli-
quias ſanctorū ꝗritur· vtꝝ reliquias ſan-
ctoꝝ liceat portare circa collum Rñdetur
ſm Tho. ſcđa. ij. q. xcvi. Si reliquie ſan-
ctoꝝ portāt̄ ex fiducia dei ⁊ ſanctoꝝ q̄rum
ſunt reliquie· nō ē illicitū· ſi autem circa h̄
attenderetur aliquid aliud vanū· puta ꝙ
vas ī q̄ ſūt· eēt triangulare ⁊ hmōi· qđ nō
ꝑtinet ad honorē dei· ſiue reuerētiā ſctōꝝ·
ſic eſſet ſupſtitioſum et illicitū. Querit̄
ꝯſequēter· vtrum reliquie ſanctoꝝ poſſint

furtiue ſubtrahi vt honorabili⁹ reponant̄
Rñdetur ſm Guilhel· ꝙ nō. Et ratio eſt
Nā ſacrilegiū ē· quotieſcūqꝫ ſacꝝ đ ſacro
aufert̄. xvij. q. iiij. Quiſquis. Queritur
etiā vtꝝ liceat reliquias ſanctoꝝ emere vl̄
vendere. Rñdet Raynū· ꝙ non· quia ibi
ſymonia cōmittitur· ⁊ ideo nō debet fieri
Quantū ad tertiā ꝑteȝ illi⁹ ſermonis
ſciendū ꝙ nō ſolū ſancti ⁊ reliquie ſāctoꝝ
ſunt honorāde· imo etiā imagines ſūt ve-
nerande. Vñ in decre· dī. Imagines ſan-
ctoꝝ nō ſunt ꝯtēnende ſ3 venerāde· đ ꝯſe·
diſ. iij. Venerabiles Querit̄ circa iſtā
materiā· vtꝝ ſine idolatria poſſum⁹ imagi-
nes adorare ſanctoꝝ. Rñdetur ꝙ imago
dupliciter pōt ꝯſiderari. Uno modo ꝓut
ē res q̄daȝ· puta lignū ſculptū vel pictum
⁊ ſic adoram⁹ imaginē nequaq̄ꝫ· qꝛ hoc eēt
idolatria. Alio mō ꝯſiderat̄ vt ē ſignū ali-
cui⁹ rei· ⁊ qꝛ idē eſt motus quo q̇s vertitur
ī imaginē ⁊ ī ipſam rem inquātū eſt ſignū
ideo etiā eſt eadeȝ adoratio q̄ veneramur
ipſam imaginem· et ipſā rem cui⁹ ē imago
Unde et de hoc habetur ī decretis. Non
imaginū pictura ē adorāda· ſ3 res ꝑ ipſam
repreſentata· de ꝯſe· diſ. iij. Venerabiles
Ex iam dictis ꝑtȝ ꝙ heretici iſti errāt qui
imagines deſtruūt ⁊ dehoneſtant. Naȝ a
principio chriſtianitatis imagines fuerūt
inuente ⁊ picture. Vñ ipſe chriſt⁹ ſalua-
tor noſter ꝓ noſtra ſalute iturus ī mortem
imꝑſſit faciem ſuā in vnum pannū q̄ vo-
cat̄ pān⁹ veronice. Et ſanct⁹ lucas euāge-
liſta ſculpſit imaginem crucifixi ⁊ virginis
glorioſe· q̄ adhuc ī hodiernum diē habet̄
rome. Quia imagines ſanctorū et picture
ſunt libri laicoꝝ et ſcripture· vt habetur đ
ꝯſe· diſ. iij. ꝑlatum. Ergo bonum ē ⁊ ſalu-
bre habere imaginē crucifixi· aut etiā bea-
te marie virginis ac alioꝝ ſanctoꝝ in do-
mibus ꝓꝓrijs· vl̄ in ſtuba· aut camera· aut
circa lectū· vt ex hoc homo reuocet ad me-
moriam dñm noſtrū ieſum chriſtū ⁊ beatā
virginem ⁊ alios ſanctos· qñ videt cū de-
uotione imagines ipſoꝝ. Sed oppoſitum
faciūt qui depingunt ſibi ī domibus cho-
rizantes bibulos· ⁊ venatores cuȝ auibus
⁊ cum canibus ⁊ hmōi vanitatib⁹· ⁊ ī hoc

oſtendũt ſe plus inclinatos eſſe ad mũduꝫ
q̃ꝫ ad deuꝫ· qꝛ qđ homo diligit h̄ libenter
videt· ꝛ de h̄ libent̄ loq̄tur ꝛ audit. Vñ .i.
Joh. iiij. Ipſi de mũdo ſũt· ꝛ ideo de mũ/
do loquũt̄. Et .i. Joh. ij. Nolite diligere
mũduꝫ neqꝫ ea q̄ in mundo ſũt. Si q̇s enī
diligit mũdũ nõ ē charitas p̄ris ī eo. Ro-
gem⁹ igit̄ omnipotẽtē deũ vt ꝑ merita ſã/
ctoꝝ ſuoꝝ largiatur nob̄ remiſſioneꝫ pec/
catoꝝ noſtroꝝ.

¶ De ſancto Andrea. Sermo .II.

Venite poſt me· fa/
ciam vos fieri piſcatores ho/
minũ. Verba iſta originaliter
ſcribuntur Matth· iiij. Mar .i· et Luc .v.
Recitatiue ī p̄ſenti feſtiuitati beati andree
apoſtoli euangelio. Sup q̄ verba in pre/
ſenti ſermone tria ſũt dicenda. Primo đ
dignitate ꝛ priuilegijs ſancti andree ap̄li.
Scđo ſpecialiter aliqua ſũt dicẽda ꝓ in/
formatione ſimpliciũ. Tertio ꝛ vltimo mi
racula quedã de ſancto andrea ap̄lo ante
ipſius mortē· ꝛ poſt mortem. Quantuꝫ
ad primũ ſciendũ ꝙ chriſtus multipliciter
priuilegiauit beatũ andream ap̄lm. Pri
mo fecit eũ primiceriũ ſuũ· qñ eũ añ cete/
ros ap̄los ad ſe vocauit. Et h̄ ī prima vo-
catione· de qua habet̄ Joh .i. Sꝫ q̄rit̄ q̇s
adduxit andreã ad chriſtũ. Rñdet̄ ꝙ bea-
tus ioh̄es baptiſta quãdo dixit ad duos
diſcipulos ſuos q̄ꝝ vn⁹ erat ipſe andreas:
Ecce agn⁹ dei· ecce q̇ tollit peccata mũdi·
q̄ q̇dem teſtificatio fuit cauſa cõuerſionis
ꝛ ſalutis ī beato andrea· qꝛ mox chriſtum
ſecutus ē. Ex quo p꜔ quantũ valet bonã
ſocietatem habere· ꝛ verba dei libẽter au-
dire. Multum enim valuit beato andree
habere ſocietatē cũ iohãne baptiſta· qꝛ ꝑ
eũ meruit chriſtũ īuenire. Eccl. xxxvij. Cuꝫ
viro ſancto aſſidu⁹ eſto· quecunqꝫ habere
noueris timorē dñi. Sicut enī carbo mor/
tuus cũ viuis poſit⁹ accendit̄· ſic peccator
ex bonoꝝ cõuerſatione et ſocietate ad dei
amorē īflãmat̄. Vñ dī ī pſ. xvij. Cũ ſan-
cto ſanct⁹ eris· ꝛ cũ ꝑuerſo ꝑuerteris. Mul/
tum etiã valuit andree verbũ dei a iohã/
ne audire· qꝛ fuit occaſio ſalutis ſue. Vñ in
pſ. cvi. Miſit verbuꝫ ſuum ꝛ ſanauit eos.
Joh̄es igit̄ exẽplo ſuo ꝛ doctrina ſua be/
atũ andreã ad chriſtũ duxit· tãqꝫ p̄curſor
ad regeꝫ. Joh̄es enim erat p̄curſor chriſti
Luc. p̄. Preibis añ facieꝫ dñi parare vias
eius. Chriſt⁹ aũt erat rex. Apoc. xix. Rex
regũ et dñs dñantium cui⁹ regnũ non h꜔
finē. Itē Luc. p̄. Et regni ei⁹ nõ erit finis
Scđm priuilegiũ beati andree ē· ꝙ fra/
trem ſuũ petꝝ principē ap̄loꝝ ad chriſtum
duxit· ꝛ vocauit eũ ad ipſũ. O quãtũ petr⁹
tenet̄ andreã diligere· ꝑ quē meruit ieſum
inuenire. O quãti meriti vir iſte erat apud
deũ· q̇ principem ap̄loꝝ ꝯuertere meruit ꝛ
ipſũ ad ieſũ ꝑduxit. Tertiũ priuilegiũ ē·
ꝙ chriſt⁹ fecit ipſũ ſuũ legatũ inquantũ eũ
fecit ſuũ p̄dicatoreꝫ. ij. Coꝝ. v. Pro chri/
ſto legatiõe fungimur. Fuit autē p̄dicatio
andree multũ ꝯformis p̄dicationi chriſti.
Habuit enī chriſt⁹ ī ſua p̄dicatione ſapi/
entiam. Ad Col. ij. In quo ſunt oēs the/
ſauri ſapiẽtie et ſciẽtie abſcõditi. Sic an/
dreas ī ſua p̄dicatione habuit ſapiẽtiam·
vt p꜔ in myſterio crucis· qđ tam ſapiẽter
expoſuit dicens: O bona crux diu deſide/
rata ꝛ concupiſcẽti aĩo p̄parata: Suſcipe
me diſcipulũ ei⁹ q̇ pependit ī te· et redde me
mḡro meo. Itē chriſt⁹ habuit eloquẽtiam
Joh. vij. Nũq̄ꝫ ſic locut⁹ eſt hõ ſic̄ h̄ loq̄t̄
Sic ꝛ andreas habuit eloquẽtiã. De his
duob⁹ dī Luc. xxi. Ego enī dabo vobis
os ꝛ ſapientiã. Itē chriſt⁹ habuit ſanctaꝫ
vitã· qꝛ illa q̄ p̄dicabat ſꝑ prius faciebat.
Act. p̄. Cepit ieſus facere ꝛ docē. Sic ꝛ be
atus andreas habuit ſanctã vitã. Vñ đ
eo canit̄ in diuino officio. Vir iſte ī ꝑplo
ſuo mitis apparuit· ſanct⁹ ꝛ grã plen⁹. Itē
ſicͭ chriſt⁹ habuit finalē ꝑſeuerantiã· quia
vſqꝫ ad mortē a p̄dicatiõe nõ deſtitit· imo
ī cruce pendẽs ſeptē v̄ba valde informa/
tiua ꝓtulit. Sic ꝛ beat⁹ andreas· nec ī vita
nec in morte a p̄dicatiõe ceſſauit. Vñ de
eo canit̄: Biduo viuens pendebat ī cruce
ꝓ chriſti noīe beatus andreas· et docebat
populũ dei. Nã legitur de eo ꝙ quaſi .xx.
milia hominũ circũſteterũt eũ qñ in cruce
pendebat· et verbũ dei ab ipſo audierũt ꝛ
receperũt. Et h̄ ē qđ chriſt⁹ dixit· qñ illos